

W ramach zarzutu pierwszego wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo, nie uwzględniając z jednej strony orzecznictwa dotyczącego gospodarczej sukcesji w obrębie grupy, a z drugiej strony przeniesienia odpowiedzialności pomiędzy kolejnymi przedsiębiorstwami lub błędnie stosując owo orzecznictwo. Rozpatrując łącznie przekazanie aktywów ITR spółce Parker ITR (zwanej wówczas ITR Rubber) (w ramach grupy Saiag) oraz późniejsze zbycie akcji (przekazanie akcji posiadanych w Parker ITR przez Saiag Parkerowi-Hannifinowi), Sąd błędnie opiera się na założeniu *przekazania w obrębie grupy działalności będącej przedmiotem naruszenia* przez Saiag Parkerowi-Hannifinowi. Sąd popełnił błąd, oceniając, że ciągłość gospodarcza polega jedynie na możliwym przeniesieniu odpowiedzialności pomiędzy niezależnymi przedsiębiorstwami Saiag i Parker-Hannifin, ponieważ nie uwzględnia to okoliczności, iż już gospodarcza sukcesja na spółkę Parker ITR miała już miejsce w obrębie grupy. W tym celu Sąd opiera się na subiektywnych zamiarach, a mianowicie na okoliczności, że wydzielenie sektora działalności w zakresie przewodów z gumy dokonane przez spółkę Parker ITR wpisywało się wyraźnie w cel, jakim była sprzedaż akcji tej spółki zależnej osobie trzeciej. Jednakże takie zamiary stron nie są przeszkodą w stosowaniu orzecznictwa dotyczącego gospodarczej sukcesji w obrębie grupy (wyroki: z dnia 7 stycznia 2004 r. w sprawach połączonych C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P i C-219/00 P, Zb.Orz. s. I-123; z dnia 11 grudnia 2007 r. w sprawie C-280/06 ETI i in., Zb.Orz. s. I-10893; z dnia 13 czerwca 2013 r. w sprawie C-511/11 P Versalis (dawniej Polimeri Europa) przeciwko Komisji, dotychczas nieopublikowany w Zbiorze; z dnia 27 września 2006 r. w sprawie T-43/02 Jungbunzlauer przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3435; z dnia 31 marca 2009 r. w sprawie T-405/06 ArcelorMittal Luxembourg i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-771; z dnia 29 marca 2011 r. w sprawach połączonych C-201/09 P i C-216/09 P ArcelorMittal Luxembourg przeciwko Komisji i Komisja przeciwko ArcelorMittal Luxembourg i in., Zb.Orz. s. I-2239), zgodnie z którym gospodarcza sukcesja następuje w momencie *przekazania w obrębie grupy* pod warunkiem, że istnieją „*powiązania strukturalne*” między podmiotem zbywającym (w niniejszym przypadku: Saiag/ITR) a podmiotem przejmującym (w niniejszym przypadku: Parker ITR). Ponadto istnieje różnica pod względem prawnym pomiędzy przekazaniem aktywów a przejściem osoby prawnej. W przypadku przekazania osoby prawnej przejęta jednostka ponosi własną odpowiedzialność za wszelkie naruszenia z okresu przed zbyciem, w tym również ewentualną odpowiedzialność jako następcą gospodarczy za akcje zbyte tej jednostce, w momencie gdy była ona jeszcze częścią przedsiębiorstwa uczestniczącego w naruszeniu. Okoliczność, że pozostałe podmioty prawne wchodzące w skład przedsiębiorstwa również mogły zostać uznane za odpowiedzialne (mimo że nie zostały ukarane w niniejszym przypadku), nie jest uzasadnionym powodem do wykluczenia przypisania naruszenia przekazanej spółce zależnej Parker ITR jako następcy gospodarczemu.

Drugi zarzut odwołania dotyczy tego, że w ramach wykonywania nieograniczonego prawa orzekania Sąd działał ultra petita i niezgodnie z prawem obniżył stopę podwyżki 100 kwoy grzywny ze względu na czas trwania naruszenia o 120 000 EUR w odniesieniu do spółki dominującej Parker Hannifin. Ani rzeczywisty czas trwania uczestnictwa Parker Hannifin w tym naruszeniu, ani odpowiadający mu współczynnik czasu trwania naruszenia przy obliczaniu kwoty grzywny nie został zakwestionowany przez Parkera-Hannifina (lub Parkera ITR). O ile Parker-Hannifin skutecznie zakwestionował okoliczność obciążającą polegającą na odgrywaniu roli przywódcy naruszenia, z

uwagi na którą Sąd zmienił wysokość grzywny, okoliczność ta nie powinna umożliwiać Sądowi, nawet w ramach przysługującego mu nieograniczonego prawa do orzekania, zmiany innych kryteriów obliczania grzywny (tutaj: czynnika czasu trwania), w odniesieniu do których skarżący nie podniósł zarzutu.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgerichts Wien (Austria) w dniu 5 sierpnia 2013 r. — Pez Hejduk przeciwko EnergieAgentur.NRW GmbH

(Sprawa C-441/13)

(2013/C 313/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Handelsgericht Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pez Hejduk

Strona pozwana: EnergieAgentur.NRW GmbH

Pytania prejudycjalne

Czy art. 5 pkt 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w sporze dotyczącym naruszenia praw pokrewnych do autorskich, popełnionego w ten sposób, że udostępniono fotografię na stronie internetowej, która jest prowadzona w ramach domeny pierwszego stopnia w innym państwie członkowskim niż to, w którym uprawniony z prawa ma miejsce zamieszkania, właściwość zachodzi jedynie

- w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę osoba, której zarzuca się popełnienie naruszenia; oraz
- w państwach członkowskich, do których kierowana jest strona internetowa wedle swej treści?

⁽¹⁾ Dz.U. 2001, L 12, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 6 czerwca 2013 r. w sprawie T-515/11 Delphi Technologies, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 7 sierpnia 2013 r. przez Delphi Technologies, Inc.

(Sprawa C-448/13 P)

(2013/C 313/19)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Delphi Technologies, Inc. (przedstawiciele: C. Albrecht, J. Heumann, Rechtsanwältin)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylene wyroku Sądu z dnia 6 czerwca 2013 r. w sprawie T-515/11, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim oddalono w niej wniesione przez Delphi Technologies, Inc. odwołanie od decyzji eksperta z dnia 25 sierpnia 2010 r. oraz obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie dotyczy wyroku szóstej izby Sądu Unii Europejskiej w sprawie T-515/11 oddalającego skargę o stwierdzenie nieważności na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej utrzymującą w mocy odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego „INNOVATION FOR THE REAL WORLD”.

Odwołanie opiera się na trzech zarzutach:

- 1) Sąd naruszył art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾ poprzez brak poprawnego ustalenia właściwego kręgu odbiorców i poziomu świadomości. Towary są skierowane wyłącznie do profesjonalistów, którzy cechują się wysokim poziomem świadomości w odniesieniu do sloganów promocyjnych.
- 2) Sąd ponadto naruszył art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego poprzez zastosowanie zbyt ścisłego kryterium przy ocenie dotyczącej tego, czy zgłoszony znak towarowy ma charakter odróżniający. W szczególności Sąd błędnie zrozumiał wytyczne określone w niedawnym orzecznictwie, a zwłaszcza w wyroku w sprawie C-398/08 P Audi przeciwko OHIM.
- 3) Po trzecie, Sąd naruszył ogólne zasady równego traktowania i dobrej administracji, które są podstawowymi zasadami prawidłowej administracji Unii Europejskiej. Powinna zostać wzięta pod uwagę okoliczność, że OHIM rejestrował w przeszłości slogany o identycznej strukturze zawierające słowo „INNOVATION”, mimo że uprzednie decyzje nie są wiążące.

Wnosząca odwołanie podnosi, że z tego względu należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji i uznać, iż slogan „INNOVATION FOR THE REAL WORLD” ma samoistny charakter odróżniający.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 27 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal d'instance d'Orléans (Francja) w dniu 12 sierpnia 2013 r. — CA Consumer Finance przeciwko Ingrid Bakkaus i in.

(Sprawa C-449/13)

(2013/C 313/20)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal d'instance d'Orléans.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CA Consumer Finance.

Strona pozwana: Ingrid Bakkaus, Charline Bonato z domu Savary, Florian Bonato.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że do pożyczkodawcy należy przedstawienie dowodu na prawidłowe i pełne wykonanie ciężących na nim obowiązków w trakcie redagowania i wykonywania umowy kredytowej wynikających z prawa krajowego transponującego dyrektywę?
- 2) Czy dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki sprzeciwia się temu, aby dowód prawidłowego i pełnego wykonania obowiązków ciężących na pożyczkodawcy mógł zostać przedstawiony jedynie w drodze standardowego warunku znajdującego się w umowie kredytowej, dotyczącego uznania przez konsumenta wykonania przez kredytodawcę obowiązków, nie potwierdzonego przez żadne dokumenty sporządzone bądź to przez kredytodawcę, bądź to przez kredytobiorcę?
- 3) Czy art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on temu, aby weryfikacja zdolności kredytowej konsumenta była dokonywana jedynie na podstawie informacji zadeklarowanych przez konsumenta, bez rzeczywistego sprawdzenia tych informacji za pomocą innych środków?
- 4) — Czy art. 5 ust. 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki powinien być interpretowany w ten sposób, że kredytodawca nie może dostarczać konsumentowi adekwatnych wyjaśnień, jeżeli uprzednio nie zbadał jego sytuacji finansowej i jego potrzeb?